

Downloaded via the EU tax law app / web

Pagaidu versija

TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2019. gada 2. maijā (*)

Līgums sniegt prejudiciālu nolikumu – Nodokļi – Pievienotās vērtības nodoklis (PVN) – Priekšnodokļa atskaitošana – Sestā direktīva 77/388/EEK – 17. panta 2. un 6. punkts – Direktīva 2006/112/EK – 168. un 176. pants – Izņēmumi no tiesībām uz nodokļa atskaitošānu – Izmitināšanas un ūdināšanas pakalpojumu iegāde – “Atturšanās no jebkādas darbības” klauzula – Pievienotās Eiropas Savienībai

Lietā C-225/18

par līgumu sniegt prejudiciālu nolikumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Naczelny Sąd Administracyjny* (Augstākā administratīvā tiesa, Polija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 23. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 2018. gada 28. martā, tiesvedībā

Grupa Lotos S.A.

pret

Minister Finansów,

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs F. Biltšens [*F. Biltgen*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un L. S. Rosi [*L. S. Rossi*] (referente),

ģenerālvokāts: M. Bobeks [*M. Bobek*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ģemot vērā rakstveida procesū,

ģemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Grupa Lotos S.A.* vērā – *B. Wolniewicz, radca prawny,*
- Polijas valdības vērā – *B. Majczyna, pērstāvis,*
- Eiropas Komisijas vērā – *J. Jokubauskaitis* un *M. Owsiany-Hornung, pērstāves,*

ģemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklāšanas pieģemto lģmumu izskatģt lietu bez ģenerālvokāta secinģjumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lģgums sniegt prejudiciālu nolikumu ir par to, kģ interpretģt Padomes Direktģvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopģjo pievienotģs vģrtģbas nodokģa sistģmu (OV

2006, L 347, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “PVN direktīva”) 168. pantā a) punktā un 176. pantā.

2 Šis līgums ir iesniegts saistībā ar strīdu starp *Grupa Lotos S.A.*, kas ir Polijā dibināts uzņēmumu grupas mētes uzņēmums, kurš konkrēti darbojas degvielas un smērvielu nozarē, un *Minister Finansów* (finanšu ministrs, Polijā) par nodokļu nolikumu, ar ko finanšu ministrs tam atteica tiesības atskaitīt pievienotās vērtības nodokli (PVN), ko samaksājis *Grupa Lotos* un kas bija jāmaksā par izmitināšanas un tīrīšanas pakalpojumu iegādi, kurus šī sabiedrība pērdoda tirdzniecībā un par kuriem tā tirdzniecībā izraksta rēķinus citiem PVN maksātājiem.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Padomes Sestās direktīvas 77/388/EEK (1977. gada 17. maijs) par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopējā pievienotās vērtības nodokļa sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV 1977, L 145, 1. lpp.), kas grozīta ar Padomes Direktīvu 95/7/EK (1995. gada 10. aprīlis) (OV 1995, L 102, 18. lpp.; turpmāk tekstā – “Sestā direktīva”), 17. pantā 2. un 6. punktā bija paredzēts:

“2. Ja preces un pakalpojumus nodokļa maksātājs izmanto ar nodokli apliekamiem darījumiem, viņam ir tiesības atskaitīt no nodokļa, kurš viņam jāmaksā:

a) [PVN], kas ir jāmaksā vai samaksāts valsts teritorijā par precēm vai pakalpojumiem, ko viņam piegādājis vai piegādās cits nodokļu maksātājs;

[..]

6. Ne ilgāk kā tētrus gadus no šīs direktīvas spēkā stāšanās dienas Padome pēc Komisijas priekšlikumu vienprātīgi lemj, uz kuriem izdevumiem neattiecas [PVN] atskaitīšana. [PVN] nekādā gadījumā nav atskaitāms par izdevumiem, kas nav stingri saistīti ar uzņēmējdarbību, piemēram, luksusa, izpriecu un izklaides izdevumiem.

Līdz brīdim, kad iepriekšminētās normas stājas spēkā, dalībvalstis var saglabāt visus izņēmumus, kas paredzēti šo valstu likumos laikā, kad šī direktīva stājas spēkā.”

4 Sestā direktīva tika atcelta un aizstāta ar PVN direktīvu, kura stājas spēkā 2007. gada 1. janvārī.

5 PVN direktīvas 168. pantā ir noteikts:

“Ciktāl preces un pakalpojumus nodokļa maksātājs izmanto darījumiem, par kuriem uzliek nodokli, nodokļa maksātājam ir tiesības tajā dalībvalstī, kurā viņš veic šos darījumus, atskaitīt no nodokļa, par kuru nomaksu viņš ir atbildīgs:

a) PVN, kas attiecas uz dalībvalstī maksājams vai samaksāts par preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, ko tam veicis vai veiks cits nodokļa maksātājs;

[..].”

6 PVN direktīvas 176. pantā ir noteikts:

“Padome p?c Komisijas priekšlikuma vienpr?t?gi lemj, uz kuriem izdevumiem neattiecas PVN atskait?šana. Jebkur? gad?jum? PVN nek?di nav atskait?ms par izdevumiem, kas nav cieši saist?ti ar uz??m?jdarb?bu, piem?ram, luksusa, izpriecu un izklaides izdevumiem.

L?dz br?dim, kad st?jušies sp?k? pirmaj? da?? min?tie noteikumi, dal?bvalstis var saglab?t visus iz??mumus, kas paredz?ti šo valstu ties?bu aktos 1979. gada 1. janv?r?, vai attiec?b? uz dal?bvalst?m, kuras pievienoj?s Kopienai p?c min?t?s dienas, aktos, kas bija sp?k? to pievienošan?s sp?k? st?šan?s dien?.”

Polijas ties?bas

7 1993. gada 8. janv?ra *ustawa o podatku od towarów i us?ug oraz o podatku akcyzowym* (Likums par PVN un akc?zes nodokli) (1993. gada *Dz. U.* Nr. 11, 50. poz?cija), redakcij?, kas bija sp?k? l?dz t? atcelšanai 2004. gada 1. maij?, 25. panta 1. punkta 3.b) apakšpunkt? bija paredz?ts:

“Maks?jam? nodok?a summas samazin?šana vai summas starp?bas atl?dzin?šana netiek piem?rota:

3b) izmitin?šanas un ?din?šanas pakalpojumiem, iz?emot:

a) gad?jumus, kad šos pakalpojumus ieg?d?jušies nodok?a maks?t?ji, kas sniedz t?risma pakalpojumus, ja šie t?risma pakalpojumi ietver izmitin?šanas vai ?din?šanas pakalpojumus vai gan vienus, gan otrus;

b) gatavus ?dienes pasažieriem, kurus ieg?d?jas nodok?a maks?t?ji, kas sniedz pasažieru p?rvad?jumu pakalpojumus.”

8 2004. gada 11. marta *ustawa o podatku od towarów i us?ug* (Likums par PVN) (2011. gada *Dz. U.* Nr. 177, 1054. poz?cija), redakcij?, kas bija sp?k? pamatlietas ierosin?šanas dien? (turpm?k tekst? – “Likums par PVN”), 8. panta 2.a) punkt? ir noteikts:

“Ja nodok?a maks?t?js, kas darbojas sav? v?rd?, bet k?das citas personas interes?s, ir iesaist?ts pakalpojumu sniegšan?, uzskata, ka tas person?gi ir sa??mis un sniedzis šos pakalpojumus.”

9 Likuma par PVN 86. panta 1. punkt? ir noteikts.

“Ja preces un pakalpojumi tiek izmantoti ar nodokli apliekamiem dar?jumiem, nodok?a maks?t?jam [...] ir ties?bas t?d? paš? apm?r? atskait?t priekšnodok?a summu no maks?jam? nodok?a summas, iev?rojot 114. pantu, 119. panta 4. punktu, 120. panta 17. un 19. punktu, k? ar? 124. pantu.”

10 Likuma par PVN 88. panta 1. punkt?, redakcij?, kas bija sp?k? l?dz 2008. gada 1. decembrim, bija paredz?ts:

“Maks?jam? nodok?a summas samazin?šana vai summas starp?bas atl?dzin?šana netiek piem?rota: [...]”

4) izmitin?šanas un ?din?šanas pakalpojumiem, iz?emot:

a) gad?jumus, kad šos pakalpojumus ir ieg?d?jušies nodok?a maks?t?ji, kas sniedz t?risma pakalpojumus, ja šie pakalpojumi, kuriem ir piem?rojams atš?ir?gs nodok?a rež?ms, nek? noteikts 119. pant?, ietver izmitin?šanas vai ?din?šanas pakalpojumus vai gan vienus, gan otrus;

b) gatavus ?dienes pasažieriem, kurus ieg?d?jas nodok?a maks?t?ji, kas sniedz pasažieru

p?rvad?jumu pakalpojums.”

11 Likuma par PVN 88. panta 1. punkt?, redakcij?, kas bija sp?k? p?c 2008. gada 1. decembra, ir noteikts:

“Maks?jam? nodok?a summas samazin?šana vai summas starp?bas atl?dzin?šana netiek piem?rota: [..]

4) izmitin?šanas un ?din?šanas pakalpojumiem, iz?emot:

a) [atcelts],

b) gatavus ?dienus pasažieriem, kurus ieg?d?jas nodok?a maks?t?ji, kas sniedz pasažieru p?rvad?jumu pakalpojums.”

Pamatlieta un prejudici?lais jaut?jums

12 2014. gad? *Grupa Lotos*, kas ir nodok?a maks?t?ja Polij?, ieg?d?jis izmitin?šanas un ?din?šanas pakalpojums, kas da??ji tika ieg?d?ti sav?m vajadz?b?m un da??ji – to t?l?kp?rdošanai saviem meitasuz??mumiem, kas paši ir nodok?a maks?t?ji šaj? dal?bvalst?.

13 *Grupa Lotos* l?dza Polijas nodok?u iest?d?m izdot nodok?u nol?mumu, jaut?jot, vai gad?jum?, ja t? ieg?d?jas izmitin?šanas un ?din?šanas pakalpojums, par kuriem t? p?c tam izraksta r??inus citiem PVN maks?t?jiem, tai ir ties?bas uz priekšnodok?a atskait?jumu saska?? ar Likuma par PVN 86. panta 1. punkt? paredz?to parasto nodok?u rež?mu.

14 *Grupa Lotos* uzskata, ka, cikt?l, pirmk?rt, no Likuma par PVN 8. panta 2.a) punkta izriet, ka uz??m?js, kas sav? v?rd? ieg?d?jas pakalpojums, lai tos p?rdotu t?l?k, tiek uzskat?ts par pakalpojumu sniedz?ju un, otrk?rt, izmitin?šanas un ?din?šanas pakalpojumi tiek aplikti ar PVN br?d?, kad *Grupa Lotos* tos p?rdod t?l?k, priekšnodoklim, kas ir samaks?ts par to ieg?di, b?tu j?b?t atskait?mam saska?? ar Likuma par PVN 86. panta 1. punktu. Š? likuma 88. panta 1. punkta 4) apakšpunkt? paredz?tais ierobežojums saist?b? ar iz??mumu no ties?b?m uz nodok?a atskait?jumu par izmitin?šanas un ?din?šanas pakalpojumiem neesot piem?rojams šaj? gad?jum?, jo *Grupa Lotos* esot uzskat?ma nevis par šo pakalpojumu gal?go pat?r?t?ju, bet gan par pakalpojumu sniedz?ju t?pat k? PVN maks?t?ji, kas sniedz š?da veida pakalpojums.

15 2015. gada janv?ra nodok?u nol?mum? nodok?u iest?des noraid?ja *Grupa Lotos* nost?ju t?d??, ka iz??mums no ties?b?m uz atskait?jumu, kas skaidri ir paredz?ts Likuma par PVN 88. panta 1. punkta 4) apakšpunkt?, nebija noš?irts atkar?b? no t?, vai nodok?a maks?t?js, kas vispirms ieg?d?jas izmitin?šanas un ?din?šanas pakalpojums, p?c tam r?kojas k? gal?gais pat?r?t?js vai k? pakalpojumu sniedz?js.

16 Pras?ba atcelt nodok?u nol?mumu, ko *Grupa Lotos* iesniedza *Wojewódzki S?d Administracyjny w Gda?sku* (Vojevodistes administrat?v? tiesa Gda?sk?, Polija), tika noraid?ta, pamatojoties uz iemesliem, kas ir analogi tiem, kurus ir nor?d?jušas nodok?u iest?des.

17 Tad *Grupa Lotos* iesniedza kas?cijas s?dz?bu *Naczelny S?d Administracyjny* (Augst?k? administrat?v? tiesa, Polija), b?t?b? atk?rtoti paužot savu nost?ju, kas ?sum? ir izkl?st?ta š? sprieduma 14. punkt?.

18 Iesniedz?jtiesa nor?da, ka Likuma par PVN 86. panta 1. punkt? ir atspogu?ots princips par ties?b?m uz priekšnodok?a atskait?jumu, kas ir paredz?tas PVN direkt?vas 168. panta a) punkt?. T? piebilst, ka aizliegums atskait?t PVN izmitin?šanas un ?din?šanas pakalpojumu gad?jum?, kas ir noteikts Likuma par PVN 88. panta 1. punkta 4) apakšpunkt?, pirms Polijas Republikas

pievienošāns Eiropas Savienībai 2004. gada 1. maijā un līdz 2008. gada 1. decembrim bija precīzs 1993. gada 8. janvāra Likuma par PVN un akcīzes nodokļiem 25. panta 1. punkta 3.b) apakšpunkta formulējuma atspoguļojums un bija pamatots ar “atturēšanās no jebkādas darbības” klauzulu, kura ir ietverta Sestās direktīvas 17. panta 6. punkta otrajā daļā (pārēmta PVN direktīvas 176. panta otrajā daļā).

19 Tā ar norāda, ka līdz 2008. gada 1. decembrim Likuma par PVN 88. panta 1. punkta 4) apakšpunktā bija ietverts a) punkts, saskaņā ar kuru izņēmums no nodokļa atskaitēšanas neattiecas uz gadījumiem, kad izmitināšanas un ūdināšanas pakalpojums bija iegādājušies nodokļa maksātāji, kas sniedz tīrisma pakalpojumu. Tomēr 2008. gada 1. decembrī Polijas likumdevējs atcēla minētajā 88. panta 1. punkta 4) apakšpunkta a) punktā ietvertos noteikumus, kas izraisīja paplašinātu izņēmuma no tiesībām atskaitēt PVN piemērošanu izmitināšanas un ūdināšanas pakalpojumu iegādes gadījumā, ņemot vērā situāciju pirms Polijas Republikas pievienošāns Savienībai.

20 Iesniedzējtiesa paskaidro, ka izņēmums no PVN atskaitēšanas, kas izriet no Likuma par PVN 88. panta 1. punkta 4) apakšpunkta, ir pamatots ar to, ka PVN, kurš ir ietverts pirkumos, kas ir saistīti ar izdevumiem par izmitināšanas un ūdināšanas pakalpojumiem, bieži vien var attiekties uz patērētāju, kurš nav cieši saistīts ar uzņēmējdarbību. Šīs tiesību normas mērķis tādā veidā ir aizliegt atskaitēt PVN no šāda veida izdevumiem par attiecīgajiem pakalpojumiem, kurus nodokļa maksātājs, aizbildinoties ar to izmantošanu savā uzņēmējdarbībā, faktiski izmanto vai var izmantot privātam patēriņam.

21 Tomēr iesniedzējtiesa uzskata, ka tas ir pamatliet, ka šādu aizliegumu nedrīkst piemērot nodokļa maksātājam, kas iegādājas minētos pakalpojumus ar mērķi tos pārdot tālāk patērētājiem vai citiem nodokļa maksātājiem, ņemot vērā, ka šāji gadījumi izdevumi, kas ir radušies iepriekš, joprojām ir saistīti ar šo nodokļa maksātāja saimniecisko darbību. Tā kā šāds gadījums aizliegums atskaitēt PVN izraisa dubultu nodokļu uzlikšanu attiecīgajiem pakalpojumiem, tas ir pretrunā neitralitātes un samērīguma principiem, kā arī mērķim, kādu Savienības likumdevējs ir izvirzījis PVN direktīvas 176. pantā.

22 Protams, iesniedzējtiesa norāda, ka tā ir jāņem vērā 2000. gada 19. septembra spriedumu *Ampafrance* un *Sanofi* (C-177/99 un C-181/99, EU:C:2000:470, 56. un 61. punkts), no kura izrietot, ka pasākums, atbilstoši kuram principā no tiesībām uz PVN atskaitēšanu tiek izslēgti visi izmitināšanas un ūdināšanas izdevumi, šī iet, nav vajadzīgs, lai cēnītos pret krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanās no nodokļiem, it īpaši, ja no objektīvas informācijas izriet, ka šie izdevumi ir radušies cieši saistībā ar uzņēmējdarbību. Tomēr tai ir šaubas, vai minēto spriedumu, kas ir taisīts Padomes lēmuma ietvaros, var piemērot izņēmumam, kurš valsts tiesībās ir paredzēts saskaņā ar “atturēšanās no jebkādas darbības” klauzulu, kas ir noteikta PVN direktīvas 176. panta otrajā daļā, un vai šim izņēmumam ir jāatbilst samērīguma principam.

23 Šādos apstākļos *Naczelny Sąd Administracyjny* (Augstākā administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [PVN] direktīvas 168. pantam, kā arī neitralitātes un samērīguma principiem ir pretrunā tās regulējums kā tas, kas ir paredzēts Likuma par [PVN] 88. panta 1. punkta 4) apakšpunktā, saskaņā ar kuru maksājuma nodokļa summas samazināšana vai summas starpības atlīdzināšana netiek piemērota nodokļa maksātāja iegādātajiem izmitināšanas un ūdināšanas pakalpojumiem, izņemot gatavus ūdienus pasažieriem, kurus iegādājas nodokļa maksātāji, kas sniedz pasažieru pavadījumu pakalpojumus, ar situāciju, kad šie regulējumi ir ieviesti likumā, pamatojoties uz Sestās direktīvas [...] 17. panta 6. punktu?”

Par prejudiciālo jautājumu

24 Uz dodot jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai PVN direktīvas 168. panta a) punkts ir interpretējams tādējādi, ka tas nepieļauj tādus valsts tiesību aktus kā pamalietāplūkotie, kuros, pirmkārt, ir paredzēts paplašināt izņēmuma no tiesībām uz PVN atskaitēšanu piemērošanas jomu pēc attiecīgās dalībvalsts pievienošanās Savienībai un kuri nozīmē, ka nodokļa maksātājs, kas ir tirdzniecības pakalpojumu sniedzējs, sēkot no šā paplašinājuma stāšanās spēkā zaudē tiesības atskaitēt PVN, kas ir samaksāts par izmitināšanas un uzturēšanas pakalpojumu iegādi, par kuru šis nodokļa maksātājs izraksta jaunu rēķinu citiem nodokļa maksātājiem tirdzniecības pakalpojumu sniegšanas ietvaros, un, otrkārt, ir paredzēts izņēmums no tiesībām uz PVN atskaitēšanu, kas ir samaksāts par izmitināšanas un uzturēšanas pakalpojumu iegādi, kurš ir ieviests pirms šīs dalībvalsts pievienošanās Savienībai un saglabāts pēc šīs pievienošanās saskaņā ar PVN direktīvas 176. panta otro daļu, kas nozīmē, ka nodokļa maksātājam, kurš nesniedz tirdzniecības pakalpojumu, nav tiesību atskaitēt PVN, kas ir samaksāts par šādu izmitināšanas un uzturēšanas pakalpojumu iegādi, par kuriem šis nodokļu maksātājs izraksta jaunu rēķinu citiem nodokļa maksātājiem.

25 Šajā ziņā ir svarīgi, pirmkārt, atgādināt, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru PVN direktīvas 168. panta a) punktā paredzētās nodokļa atskaitēšanas tiesības ir PVN mehānismā neatņemama sastāvdaļa un princips nevar tikt ierobežots. Šīs tiesības ir izmantojamas nekavējoties attiecībā uz visiem ar iepriekšējiem darījumiem saistītajiem priekšnodokļiem (skat. it īpaši spriedumus, 2013. gada 18. jūlijs, *AES/3C Maritza East 1*, C-124/12, EU:C:2013:488, 25. punkts, un 2017. gada 14. septembris, *Iberdrola Inmobiliaria Real Estate Investments*, C-132/16, EU:C:2017:683, 25. punkts).

26 Atskaitījumu režīma mērķis ir pilnībā atbrīvot uzņēmēju no PVN, kas tam ir jāmaksā vai ko tas ir samaksājis saistībā ar visu savu saimniecisko darbību. Šādi kopējā PVN sistēma nodrošina pilnīgu neitralitāti attiecībā uz nodokļu nastu neatkarīgi no saimnieciskās darbības mērķiem vai rezultātiem, bet ar nosacījumu, ka par pašu minēto saimniecisko darbību princips ir uzliekams PVN (skat. spriedumu, 2017. gada 14. septembris, *Iberdrola Inmobiliaria Real Estate Investments*, C-132/16, EU:C:2017:683, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

27 No tā izriet, ka, tā kā nodokļa maksātājs, kas kā tirdzniecības dienests, kad višs iegādājas precī vai pakalpojumu, šo precī vai šo pakalpojumu izmanto saviem darījumiem, par kuriem uzliek nodokli, tam ir tiesības atskaitēt PVN, kas ir jāmaksā vai kas ir samaksāts par minēto precī vai minēto pakalpojumu (šajā nozīmā skat. spriedumu, 2017. gada 14. septembris, *Iberdrola Inmobiliaria Real Estate Investments*, C-132/16, EU:C:2017:683, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Otrkārt, no judikatūras arī izriet, ka atkāpes no tiesībām uz PVN atskaitēšanu ir atļautas tikai gadījumos, kas ir skaidri paredzēti to direktīvu noteikumos, kuras reglamentē šo nodokli (šajā nozīmā skat. spriedumus, 2000. gada 19. septembris, *Ampafrance* un *Sanofi*, C-177/99 un C-181/99, EU:C:2000:470, 34. punkts, kā arī 2002. gada 8. janvāris, *Metropol* un *Stadler*, C-409/99, EU:C:2002:2, 42., 44. un 58. punkts), un ir interpretējamas šauri (spriedums, 2008. gada 22. decembris, *Magoora*, C-414/07, EU:C:2008:766, 28. punkts).

29 Viena no šādu atkāpēm ir iekāuta PVN direktīvas 176. panta otrajā daļā, kura būtībā ir identiska Sestās direktīvas 17. panta 6. punkta otrajai daļai un kuras pieņemšana neietekmēja judikatūru, kas attiecas uz šīs pārdzīvās minētās tiesību normas interpretāciju (šajā nozīmā skat. spriedumu, 2010. gada 30. septembris, *Oasis East*, C-395/09, EU:C:2010:570, 17. un 27. punkts).

30 Tāpat kā Sestās direktīvas 17. panta 6. punkta otrajā daļā, kas bija spēkā pirms PVN

direktīvas 176. pantā otrās daļas, pēdējā minētā ir ietverta “atturēšanās no jebkādas darbības” klauzula, kurā attiecībā uz valsti, kas pievienojas Savienībai, ir paši ir paredzēti, ka tiek saglabāti valsts paredzētie izņēmumi no tiesībām uz PVN atskaitēšanu, kuri bija piemērojami pirms pievienošanās dienas, līdz brīdim, kad Padome pieņem šo 176. panta pirmajā daļā paredzētos noteikumus, ko līdz pat šai dienai Padome vēl nav izdarījusi (šajā nozīmā skat. spriedumus, 2010. gada 15. aprīlis, *X Holding* un *Oracle Nederland*, C-538/08 un C-33/09, EU:C:2010:192, 38. punkts un tajā minētā judikatūra, kār 2013. gada 18. jūlijs, *AES-3C Maritza East 1*, C-124/12, EU:C:2013:488, 43. un 44. punkts).

31 Treškārt, dalībvalstīm paredzētā iespēja zināmā mērā saglabāt valsts paredzētos izņēmumus no tiesībām uz PVN atskaitēšanu atbilstoši PVN direktīvas 176. panta otrajai daļai tomēr nav absolūta. Tādējādi Tiesa ir atzinusi, ka “atturēšanās no jebkādas darbības” klauzulas mērķis nav kaut jaunai dalībvalstij grozīt savus tiesību aktus pēc pievienošanās Savienībai, kuras sekas būtu esošo izņēmumu piemērošanas jomas paplašināšana tādā nozīmā, ka šie tiesību akti attiecinātos no PVN direktīvas mērķiem, kas būtu pretrunā šīs klauzulas būtībai (šajā nozīmā skat. spriedumu, 2008. gada 22. decembris, *Magoora*, C-414/07, EU:C:2008:766, 37. un 39. punkts).

32 Šāda esošo izņēmumu piemērošanas jomas paplašināšana turklāt būtu pretrunā dalībvalstu pienākumam nodrošināt to teritorijā maksājamo PVN iekasēšanu pilnā apmērā, liedzot Savienībai daļu no ieņēmumiem, ko rada PVN, proti, daļu no Savienības pašu resursiem, tādējādi pārkāpjot LES 4. panta 3. punktu (šajā nozīmā skat. spriedumu, 2018. gada 2. maijs, *Scialdone*, C-574/15, EU:C:2018:295, 26. un 27. punkts, kār tajos minētā judikatūra).

33 Tiesa arī ir atgādinājusi, ka valsts tiesīm ir jānoskaidro valsts tiesību aktu saturs jaunas dalībvalsts pievienošanās dienā un jākonstatē, vai šo tiesību aktu rezultātā pēc šīs pievienošanās ir paplašināta esošo izņēmumu piemērošanas joma (šajā nozīmā skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, *AES-3C Maritza East 1*, C-124/12, EU:C:2013:488, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Pamatlīdz no lēmuma uzdot prejudiciālu jautājumu izriet, ka dienā, kad Polijas Republika pievienojās Savienībai, ar Likuma par PVN 88. panta 1. punkta 4) apakšpunktu no tiesībām uz PVN atskaitēšanu bija izslēgti priekšnodoklis, kas samaksēts par izmitināšanas un uzturēšanas pakalpojumu iegādi, izņemot to šo veida pakalpojumu iegādi, kuri ir paredzēti šā noteikuma a) punktā, proti, tos, ko izmanto nodokļa maksātāji, kuri vēlāk sniedz tāsma pakalpojumus.

35 Tomēr, kār tas ir uzsvērts šā sprieduma 19. punktā, iesniedzējtiesa, šīiet, uzskata, ka, sēkot no 2008. gada 1. decembra un tādējādi pēc Polijas Republikas pievienošanās Savienībai, valsts likumdevējs, atceot Likuma par PVN 88. panta 1. punkta 4) apakšpunkta a) punktā paredzēto noteikumu, ir paplašinājis to situāciju skaitu, kurās ir izslēgtas tiesības uz tē PVN atskaitēšanu, kas ir samaksēts par izmitināšanas un uzturēšanas pakalpojumu iegādi, minētā izņēmuma piemērošanas jomā iekāujot PVN, kurš kār priekšnodoklis ir samaksēts par šādu pakalpojumu iegādi, ko ir veikuši nodokļa maksātāji, kuri vēlāk sniedz tāsma pakalpojumus.

36 Ēmot v?r? š? sprieduma 30.–32. punkt? min?to judikat?ru, uz š?du iz??muma no ties?b?m uz PVN atskait?šanu piem?rošanas jomas paplašin?šanu p?c Polijas Republikas pievienošan?s Savien?bai, ko ir konstat?jusi iesniedz?jtiesa un kas noz?m?, ka nodok?a maks?t?js, kurš ir t?risma pakalpojumu sniedz?js, no 2008. gada 1. decembra zaud? ties?bas atskait?t priekšnodokli, kas ir samaks?ts par izmitin?šanas un ?din?šanas pakalpojumu ieg?di, neattiecas PVN direkt?vas 176. panta otraj? da?? paredz?t? “attur?šan?s no jebk?das darb?bas” klauzula. T?d?j?di š?da iz??muma no ties?b?m uz PVN atskait?šanu piem?rošanas jomas paplašin?šana p?c Polijas Republikas pievienošan?s Savien?bai ir pretrun? PVN direkt?vas 168. panta a) punktam.

37 Tom?r, k? to jau ir atzinusi Tiesa, ir j??em v?r? valsts ties?bu normu, kas attiecas uz iz??mumiem no ties?b?m uz PVN atskait?šanu, efekt?va piem?rošana un sekas, kuras t? rezult?t? rodas nodok?a maks?t?jiem (šaj? noz?m? skat. spriedumu, 2013. gada 18. j?lijs, *AES? 3C Maritza East 1*, C?124/12, EU:C:2013:488, 51. punkts).

38 Šaj? zi?? ir j?nor?da, ka – ar nosac?jumu, ka iesniedz?jtiesa veic vajadz?g?s p?rbaudes, – nav skaidrs, k? Komisija to nor?da savos rakstveida atbild?jumos, vai t?da iz??muma no ties?b?m uz PVN atskait?šanu piem?rošanas jomas paplašin?šana, uz k?du ir nor?d?jusi iesniedz?jtiesa, ir atbilstoša un efekt?vi piem?rojama situ?cij?, k?da tiek apl?kota pamatliet?. Nekas lietas materi?los neliek dom?t, ka izmitin?šanas un ?din?šanas pakalpojumi, ko *Grupa Lotos* ieg?d?jas no citiem nodok?a maks?t?jiem, tai ir vajadz?gi, lai v?l?k sniegtu t?risma pakalpojumus – tostarp citiem nodok?a maks?t?jiem.

39 Ja iesniedz?jtiesa apstiprin?tu, ka Komisijas min?tais pie??mums ir pareizs, iz??mumam no ties?b?m uz t? PVN atskait?šanu, kas ir samaks?ts par t?da nodok?a maks?t?ja k? *Grupa Lotos* veikto t?du izmitin?šanas un ?din?šanas pakalpojumu ieg?di, kuri v?l?k ir p?rdoti t?l?k citiem nodok?a maks?t?jiem, bez saist?bas ar t?risma pakalpojumu sniegšanu, princip? b?tu j?ietilpst PVN direkt?vas 176. panta otraj? da?? paredz?t?s “attur?šan?s no jebk?das darb?bas” klauzulas piem?rošanas jom?. Attiec?gajiem nodok?u maks?t?jiem sekas, ko rada iz??mums no ties?b?m uz PVN atskait?šanu, kurš ir paredz?ts Likuma par PVN 88. panta 1. punkta 4) apakšpunkt?, princip? paliek nemain?gas gan pirms, gan p?c Polijas Republikas pievienošan?s Savien?bai.

40 Šaj? gad?jum? vispirms v?l saska?? ar judikat?ru ir j?nov?rt?, vai attiec?gais iz??mums no ties?b?m uz nodok?a atskait?šanu attiecas uz pietiekami prec?zi defin?tu izdevumu kategoriju, vai, citiem v?rdiem sakot, attiec?gajos valsts ties?bu aktos ir pietiekami preciz?ts pre?u vai pakalpojumu raksturs vai priekšmets, saist?b? ar kuriem ties?bas uz PVN atskait?šanu ir izsl?gtas, lai garant?tu, ka dal?bvalst?m pieš?irt? iesp?ja netiek izmantota, lai paredz?tu visp?r?ju izsl?gšanu no š? rež?ma (šaj? noz?m? skat. spriedumu, 2010. gada 15. apr?lis, *X Holding* un *Oracle Nederland*, C?538/08 un C?33/09, EU:C:2010:192, 44. un 45. punkts, k? ar? tajos min?t? judikat?ra).

41 Šaj? zi?? ir j?nor?da, ka 2010. gada 15. apr??a spriedum? *X Holding* un *Oracle Nederland* (C?538/08 un C?33/09, EU:C:2010:192, 50. un 51. punkts) Tiesa jau ir atzinusi, ka izdevumu kategorijas, kas ir saist?tas ar malt?šu un dz?rienu pieg?di nodok?a maks?t?ja darbiniekiem, k? ar? ar m?jok?a nodrošin?šanu, bija noteiktas pietiekami konkr?ti, l?dz ar to iz??mums no ties?b?m uz nodok?a atskait?šanu, kas ir paredz?ts šaj? liet? apl?kotaj?s valsts ties?b?s, ietilpa Sest?s direkt?vas 17. panta 6. punkta otraj? da?? paredz?t?s “attur?šan?s no jebk?das darb?bas” klauzulas piem?rošanas jom?.

42 Šaj? gad?jum? ir j?nor?da, ka, lai gan pamatliet? apl?kot? izdevumu kategorija, kas ir saist?ta ar “izmitin?šanas un ?din?šanas pakalpojumiem”, ir defin?ta dr?z?k visp?r?gi, cik t?l? attiecas uz min?to pakalpojumu raksturu, t?, š?iet, Ēmot v?r? judikat?r? paredz?t?s pras?bas, ir

definēta pietiekami precīzi.

43 Ēmot vērē iepriekš norādēto, vēl ir jāpārbauda, vai, kā to iesaka Komisija, PVN direktēvas 176. panta otrajā daēē paredzētē “atturēšanēs no jebkādas darbēbas” klauzula attēcas tikai uz izēēmumu no tiesēbēm uz PVN atskaitēšanu, ko varētu atēaut ar Padomes lēmumu, kurē pieēemts saskaēē ar ēēs direktēvas 176. panta pirmo daēu.

44 Konkrētk Komisija norēda, ka no PVN direktēvas 176. panta rašanēs vēstures izriet, ka to ir paredzēts piemērot izdevumiem, saistēbē ar kuriem, pat ja tie ir radušies saistēbē ar uzēēmējdarēbu, ir grēti nodalēt daēu, kas ir izmantota ar uzēēmējdarēbu saistētiem mērēiem, un to, kura ir paredzēta privētiem mērēiem. Lēdz ar to Komisija uzskata, ka pamatlietē aplēkotais izēēmums no tiesēbēm uz nodokēa atskaitēšanu ir pērēk plaēš, ciktl tas aptver situēcijas, kurēs to izdevumu izlietojums, par kuriem iepriekē ir samaksēts PVN, ir pilnēbē saistēts ar uzēēmējdarēbu.

45 ēē argumentēcija ir jānoraida.

46 Pirmkērt, PVN direktēvas 176. panta pirmajā daēē tikai ir noteikts, ka Padome noteiks izdevumus, kas nesniedz tiesēbas uz PVN atskaitēšanu, un ka no tiesēbēm uz nodokēa atskaitēšanu katrē ziēē bēs izslēgti izdevumi, kuri nav cieēi saistēti ar uzēēmējdarēbu, piemēram, luksusa, izpriecu vai izklaides izdevumi. Tēdējēdi ēis noteikums neliedz Padomei attēcēgē brēdē no tiesēbēm uz nodokēa atskaitēšanu izslēgt izdevumus, kas ir saistēti ar uzēēmējdarēbu.

47 Otrkērt, PVN direktēvas 176. panta otrajā daēē ir paredzēts saglabēt “visus izēēmumus”, kas ir paredzēti pirms 1979. gada 1. janvēra, vai attēcēbē uz dalēbvalstēm, kuras pievienojēs [Kopienai] pēc minētēs dienas – to pievienoēšanēs dienē. Jēatgēdina, ka Tiesa 1999. gada 5. oktobra spriedumē *Royscot u.c.* (Cē305/97, EU:C:1999:481, 20. punkts) saistēbē ar izēēmumu no tiesēbēm uz PVN atskaitēšanu, kas ir samaksēts par transportlēdzekēu iegēdi, ir skaidri apstiprinējusi, ka Sestēs direktēvas 17. panta 6. punkta otrajā daēē paredzētē frēze “visi izēēmumi”, ēmot vērē minētē panta formulējumē, kā arē rašanēs vēsturi, ietver arē izdevumus, kuri ir cieēi saistēti ar uzēēmējdarēbu.

48 Lēdz ar to PVN direktēvas 176. panta otrajā daēē paredzētē “atturēšanēs no jebkādas darbēbas” klauzula ēauj dalēbvalstēm no tiesēbēm uz PVN atskaitēšanu izslēgt izdevumu kategorijas, kas ir cieēi saistētas ar uzēēmējdarēbu, ja pēdējēs minētēs ir pietiekami precēzi definētas ēē sprieduma 40. punktē minētēs judikatēras izpratnē.

49 ēo PVN direktēvas 176. panta otrēs daēas interpretēciju neatspēko 2000. gada 19. septembra spriedums *Ampafrance* un *Sanofi* (Cē177/99 un Cē181/99, EU:C:2000:470), ko ir minējusi iesniedzējtiesa.

50 Lieta, kurē ir taisēts minētais spriedums, bija saistēta ar izēēmumu no tiesēbēm uz PVN atskaitēšanu, kas attēcas uz izmitinēšanas, ēdinēšanas, pieēemēšanas un priekēšnesumu izdevumiem, kas ieviests ar dalēbvalsts tiesēbu aktiem pēc Sestēs direktēvas stēšanēs spēkē un kas tika atēauts ar Padomes lēmumu, atkēpjoties no ēēs direktēvas 17. panta 6. punkta. Lai gan 2000. gada 19. septembra sprieduma *Ampafrance* un *Sanofi* (Cē177/99 un Cē181/99, EU:C:2000:470) 58. un 61. punktē Tiesa uzskatēja, ka Padomes lēmums nav spēkē ēpaēi tēpēc, ka tas ir pretrunē neitralitētes un samērēguma principiē, tē minētē sprieduma 39. punktē, neveicot papildu pārbaudi, precēzēja, ka citi izēēmumi no tiesēbēm uz nodokēa atskaitēšanu, kas pastvēja pirms Sestēs direktēvas stēšanēs spēkē un kas pēc tam identiski tika saglabēti attēcēgajos valsts tiesēbu aktos, ir jāuzskata par tēdiē, uz kuriem attēcas Sestēs direktēvas 17. panta 6. punkta otrajā daēē paredzētē “atteikēšanēs no jebkādas darbēbas” klauzula.

51 Runājot par pamatlīetu, no tās izriet, ka, lai gan iesniedzējtiesa ir konstatējusi, ka Likuma par PVN 88. panta 1. punkta 4) apakšpunkta a) punkta paredzētā noteikuma atcelšana nekādā veidā neietekmēja *Grupa Lotos* situāciju, uz izņēmumu no tiesību m uz t PVN atskaitēšanu, kas ir jāmaksā par izmitināšanas un ēdināšanas pakalpojumu iegādi, kurš ir ieviests pirms Polijas Republikas pievienošanās Savienībai un kurš ir saglabāts pēc šīs pievienošanās, attiecas PVN direktīvas 176. panta otrajā daļā paredzētā "atteikšanās no jebkādas darbības" klauzula, un tādējādi tas nav pretrunā šīs direktīvas 168. panta a) punkta noteikumiem.

52 Ēmot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka PVN direktīvas 168. panta a) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas

– nepieļauj tādus valsts tiesību aktus kā pamatlīeti aplūkotie, kuros ir paredzēts paplašināt izņēmuma no tiesību m uz PVN atskaitēšanu piemērošanas jomu pēc attiecīgās dalībvalsts pievienošanās Savienībai, kas nozīmē, ka nodokļa maksātājam, kurš ir tāsma pakalpojumu sniedzējs, no šīs paplašināšanas stāšanās spēkā ir liegtas tiesības atskaitēt PVN, kas ir samaksāts par izmitināšanas un ēdināšanas pakalpojumu iegādi, par kuru šis nodokļa maksātājs izraksta jaunu rēķinu citiem nodokļa maksātājiem saistībā ar tāsma pakalpojumu sniegšanu, un

– pieļauj tādus valsts tiesību aktus kā pamatlīeti aplūkotie, kuros ir paredzēts izņēmums no tiesību m uz t PVN atskaitēšanu, kas ir samaksāts par izmitināšanas un ēdināšanas pakalpojumu iegādi, kurš ir ieviests pirms attiecīgās dalībvalsts pievienošanās Savienībai un kurš ir saglabāts pēc šīs pievienošanās saskaņā ar PVN direktīvas 176. panta otro daļu, kas nozīmē, ka nodokļa maksātājam, kurš nesniedz tāsma pakalpojumu, ir liegtas tiesības atskaitēt PVN, kas ir samaksāts par šādu izmitināšanas un ēdināšanas pakalpojumu iegādi, par kuru šis nodokļa maksātājs izraksta jaunu rēķinu citiem nodokļa maksātājiem.

Par tiesības izdevumiem

53 Attiecībā uz pamatlīetas pusēm šīs tiesvedības ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tās lemj par tiesības izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 168. panta a) punkts ir interpretējams tādējādi, ka tas:

– nepieļauj tādus valsts tiesību aktus kā pamatlīeti aplūkotie, kuros ir paredzēts paplašināt izņēmuma no tiesību m uz pievienotās vērtības nodokļa (PVN) atskaitēšanu piemērošanas jomu pēc attiecīgās dalībvalsts pievienošanās Eiropas Savienībai, kas nozīmē, ka nodokļa maksātājam, kurš ir tāsma pakalpojumu sniedzējs, no šīs paplašināšanas stāšanās spēkā ir liegtas tiesības atskaitēt PVN, kas ir samaksāts par izmitināšanas un ēdināšanas pakalpojumu iegādi, par kuru šis nodokļa maksātājs izraksta jaunu rēķinu citiem nodokļa maksātājiem saistībā ar tāsma pakalpojumu sniegšanu, un

– pieļauj tādus valsts tiesību aktus kā pamatlīeti aplūkotie, kuros ir paredzēts izņēmums no tiesību m uz t PVN atskaitēšanu, kas ir samaksāts par izmitināšanas un ēdināšanas pakalpojumu iegādi, kurš ir ieviests pirms attiecīgās dalībvalsts pievienošanās Savienībai un kurš ir saglabāts pēc šīs pievienošanās saskaņā ar PVN direktīvas 176. panta otro daļu, kas nozīmē, ka nodokļa maksātājam, kurš nesniedz tāsma pakalpojumu, ir liegtas tiesības atskaitēt PVN, kas ir samaksāts par šādu izmitināšanas un ēdināšanas pakalpojumu iegādi, par kuru šis nodokļa maksātājs izraksta

jaunu r??inu citiem nodok?a maks?t?jiem.

[Paraksti]

* Tiesved?bas valoda – po?u.